

[Jørgen Jensen]

arbejdsfrie indtægter har været uden for kontrol og styring. Derfor er der et stigende underskud på betalingsbalancen. Derfor er der vanskeligheder med at sikre penge til nyinvestering i skabende arbejdspladser. Derfor opgiver man en række nødvendige og naturlige offentlige investeringer.

Der er penge i Danmark. Banker og pengeinstitutter kappes for tiden om at prale med de største overskud. Der er tale om store kapitalophobninger. Flere og flere kommer i milliardklassen, skriver man i Aktuelt overskrifter. Det er ikke kun Finansbankens formand, Brask Thomsen, der i annoncer praler med store overskud – ja, så store, at det er nødvendigt at forøge udbytte i denne bank med 23 pct. i forhold til sidste år.

Under den debat, vi har haft om kapital-koncentrationen i begyndelsen af overenskomstperioden, kunne vi bl. a. pege på, at de fem største finansgrupper i Danmark havde en samlet egenkapital på lige ved 35 mia. kr., og de havde et overskud i 1977 på 5,7 mia kr. Dette også være sagt til hr. Kjeld Olesen, som sagde, at der ikke var nogen, der, inden regeringen greb ind, havde advaret, havde peget på andre muligheder. Vi har gjort det gentagne gange i overenskomstsituationens forløb.

Det er derfor et rigtigt og også et sigende billede af den økonomiske situation og håbløsheden i SV-regeringens politik, når det samlede resultat i 1977, også som det er omtalt i regeringsbladet Aktuelt, fordeler sig således, at lønninger såvel på det private område som for det offentlige samt pensioner og understøttelser tilsammen var 140 mia kr. – lad så være, at der har været tal fremme om, at det var 148 mia kr. – men overskud og kapitalindtægter var samtidig 251 mia kr. De 140 mia kr. indeholder også løn til de offentligt ansatte, hvilket understreger falskheden både i hr. Glistrups påstande og også i regeringens påstande om, at det skulle være de offentligt ansattes lønninger, der var med til at undergrave landets økonomi og forhindre en retfærdig fordeling af de værdier, der skabes.

Jeg har også noteret, at socialdemokratiet igen bryder alle påståede principper omkring fagbevægelsens frie forhandlingsret og begrundet det med de økonomiske vanskeligheder, uden at man egentlig har undersøgt, hvad der sker med belåning af den kraftige

samfundsskabte værdistigning. Man kan nøje se, hvad det betyder for samfundsøkonomien, hvis pensionisterne skal have 1.500 kr. mere om året, som de skulle have haft her pr. 1. januar.

Så er det nødvendigt at inddrage mere end halvdelen i skat. Men hvad sker der med de ca. 60 mia kr. om året, som belånes på den samfundsskabte værdistigning? Det interesserer egentlig ikke regeringen og ej heller finansministeren. Stigningen i ejendomsværdierne var i de sidste to år mere end 300 mia kr., og vi har altså beregnet, at der belånes op til 120 mia kr. af dette beløb, hvoraf en del går til privat forbrug, nemlig ca. 10 mia kr. om året eller 6 pct. i forhold til det samlede forbrug.

Finansministeren udtalte ganske vist i forgårs, at det ikke var så meget, som kommunisterne sagde. Men hvad er det så? Jeg spurgte dengang, men fik i og for sig ikke noget konkret svar på, om det var 5 pct., 4 pct. eller 2 pct. af forbruget, der stammede fra belåning i værdistigningen.

Men under alle omstændigheder er det langt mere end det, som man nu tilbyder dem, der skaber værdier ude på arbejdspladserne. Det er derfor en kendsgerning, at der var al mulig grund til at gribe ind i den økonomiske udvikling. Men det gøres ikke ved et nyt, ensidigt overgreb på lønarbejderne. Der havde været mulighed for at styre den økonomiske udvikling og bremse de værste uhyrligheder. Vi har peget på en indefrysning eller, som socialdemokratiet kaldte det, en båndlæggelse af værdistigningen. Vi har peget på en skattereform på linje med det, LO har krævet, og det, som også blev lagt frem i en betænkning her sidste forår. En regulering af import og eksport er også nødvendig. En anden finansiering af byggeriet, større offentlig aktivitet, udbygning af uddannelses- og sundhedssektoren, en fordeling af værdierne på en anden måde end den, der sker i dag, herunder bl. a. også en anden stilling til de overenskomstkra, der er rejst både af de offentligt ansatte og dem på det private arbejdsmarked.

Der var altså al mulig grund til at gøre noget andet, og der havde været mulighed for at gøre noget andet her i folketinget. Der havde været andre flertal, som vi har understreget gang på gang, som kunne have ført